Mooie meid uit Made

Ruud van der Heijden

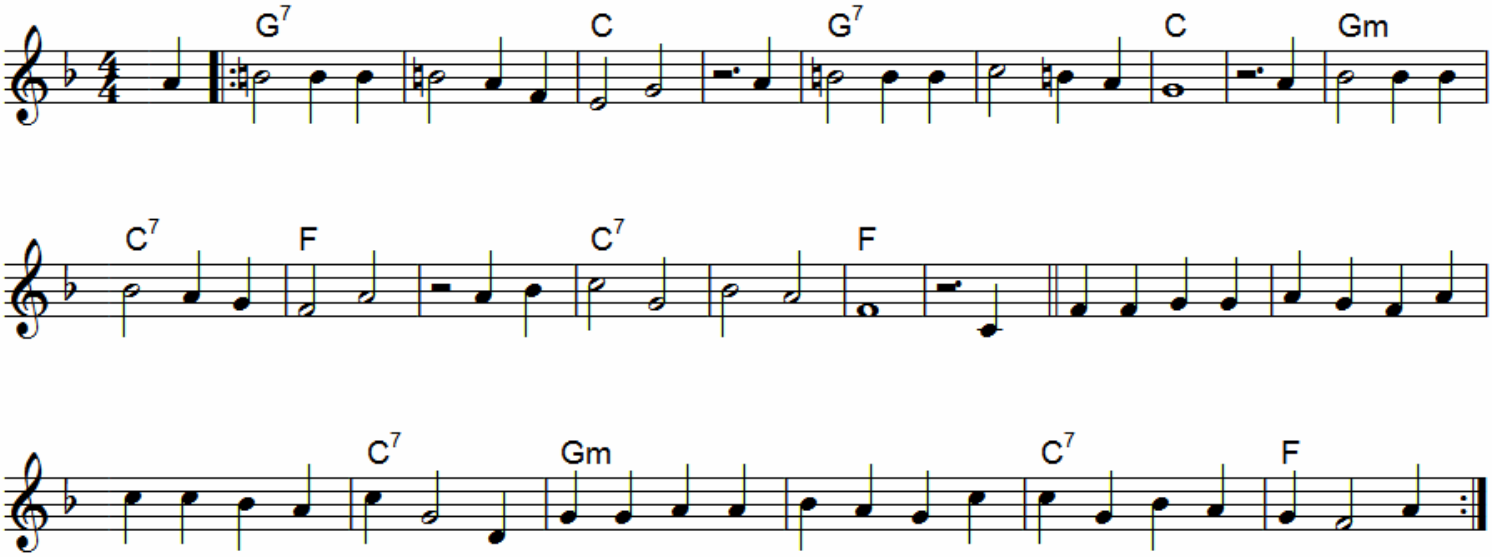

Ik dacht:hoe komt ’n vrouw zo rank
en sloeg haar stiekem gade.
Ze stond daar als ’n berk zo slank,
de mooie meid uit Made.

Zij leek me ’n wonder van schoonheid
maar dat was wel erg relatief
veel meer ’n figuur uit de ijstijd
m’n mooie Madelief.

Haar lippen waren kersenrood,
was ‘t echt of limonade?
die zij me toen te kussen bood,
de mooie meid uit Made.

Ik vroeg haar voor ’n balmasque,
ze haatte maskerade,
zei dat ze zoiets nimmer dee’
de mooie meid uit Made.

Ik bracht haar met m’n mirliton,
’n warme serenade,
maar zij had niet eens ’n balkon,
de mooie meid uit Made.

Haar ogen waren als de zee,
waar ik zo vaak in baadde,
maar ik kreeg haar zo ver niet mee,
de mooie meid uit Made.

Toen kwam ’n andere mooie meid,
zij viel in ongenade.
Ik meed toen voor ’n lange tijd,
de mooie meid uit Made.

Ik kreeg haar pas weer in het oog,
was blij da’k haar versmaadde,
‘kgeloof dat ze hondertachtig woog,
de mooie meid uit Made.